

gennem Genforsikring eller Medforsikring. Hvis Regelen bliver staaende uforandret, kan et Selskab derfor risikere, at det, saafremt Skade indtræder, efter at Forsikringstageren har afsendt sin Accept, men inden denne er kommet frem til Selskabet (der i øvrigt yderligere maa have en passende Frist til at sørge for den fornødne Afdækning hos andre Assurandører), kommer til at bære hele Skaden for egen Regning, hvad der særlig ved de store Forsikringer, der her er Tale om, kan blive meget alvorligt for Selskabets hele økonomiske Stilling.

ad § 19.

Der er her foretaget den Ændring i Kommissionsudkastet, at „14 Aar“ er rettet til: „15 Aar“. Den i Regeringsforslaget anførte Begrundelse i saa Henseende turde være noget misvisende, idet Umyndighedslovens § 63 netop bestemmer, at Børn under 15 Aar har samme Erstatningspligt som voksne, hvilket Princip netop omvendt synes her at burde medføre, at Aldersbestemmelsen ned-sattes. Unge Mennesker mellem 14 og 15 Aar vil efter moderne Forhold være saa tilstrækkelig udviklede, hvis de ikke ellers er abnorme, at der ikke kan fremføres nogen rimelig Grund til, at de skulde have Lov til f. Eks. at brænde deres Ejen-dele af og dog indkassere Forsikringserstatningen derfor. Societetet maa i og for sig anse det lidet rimeligt, at et tilstrækkelig udviklet ungt Menneske paa 13 $\frac{1}{2}$ Aar skulde bevare sit Forsikringskrav, uagtet han forsætlig hidfører Forsikringsbegivenheden, men i hvert Fald maa man bestemt anmode om, at Aldersgrænsen ikke forhøjes fra 14 Aar.

ad § 23.

Det er formentlig nu undtagelsesfri Regel, at alle Forsikringsbetingelser fastsætter Tab af Forsikringsydelsen, naar den forsikrede gør sig skyldig i Assurancesvig, og man maa anse Bibeholdelsen af en saadan Regel som paakrævet for at styrke Moralén paa Forsikringsomraadet og som værende i alle hæderlige forsikredes Interesse. Der maa herved og i øvrigt ved forskellige andre Bestemmelser i Loven ogsaa gøres den almindelige Bemærkning, at flere af de foreslaaede Regler, der udvider Selskabernes Ansvar, meget nemt vil kunne medføre det Resultat, at Præmierne for samtlige Forsikringer maa forhøjes, idet Selskaberne ikke kan hente Vederlaget fra den blaa Luft. Da nu en saadan tilsyneladende Liberalitet som Regel vil komme de mindre nøjeregnende og paagaende Forsikringstagere til gode, vil dette faktisk sige, at de mange hæderlige Forsikringstagere, der ingen Fordel faar af Reglerne, kommer til at betale for de mindre hæderlige. Selskaberne som saadanne kan dette Præmiespørgsmaal naturligvis til syvende og sidst være ligegyldigt. Man henstiller derfor, at Paragraffen i hvert Fald ændres saaledes, at den ikke bliver tvingende.

ad § 29.

Under Henvisning til Kommissionsudkastets Motiver maa man anmode om, at Forældelsesfristen, som i Udkastet foreslaaet, sættes til 1 Aar og ikke forhøjes til 2 Aar. Naar den sikrede har et helt Aar til at betænke sig paa, om han overhovedet vil anmelde Sagen for Selskabet, og det er jo blot det, Regelen drejer sig om, synes denne Frist mere end rundelig, og Selskabet og dets øvrige Forsikringstagere maa have et billigt Krav paa inden alt for lang Tid at faa at vide, hvilke Skader Selskabet har at regne med.

Da de i § 25 nævnte Regreskrav ikke falder ind under de brugte Ord, og der for disse Krav er saa meget mere Grund til at fastsætte en forholdsvis kort Forældelsesfrist, anmoder man om, at der tilføjes et nyt Stykke omtrent saalydende: „De i § 25 nævnte Krav forældes efter samme Regler.“

ad § 38.

Den foreslaaede Regel vil i mange Tilfælde medføre en alt for gunstig Stilling for Forsikringstageren. Man anser det derfor nødvendigt, at Bestemmelsen suppleres med en Regel om, at hvis Udregningen af Erstatningsydelsen paa Grundlag af § 38 medfører en Vinding for Forsikringstageren, som denne ikke vilde have opnaaet, hvis Forsikringsbegivenheden ikke var indtraadt, skal Erstat-